

Jak se plulo po Ploučnici

Mé zrychlené jarní dva kilometry vypukly asi v půl třetí v noci: spěšně na wc tam a do stanu zpět. Podávám si kliku s dalšími oběťmi kuřecí směsi předložené nám k večeři. Vedle u pánů se svíjí Vašek zalomený po pravého úhlu. Bob a malý Míša, Zdeněk, Dalibor a jeho potomci se tím směrem plouží v intervalech téměř pravidelných, líce v strašidelných odstínech zelené a šedé, podivně němí. U nás na dvě wc mísy fronta neustálá, nonstop znějí prosby- jsi už? Já už to fakt nevydržím.... Úpí nás na dámách tak 15, papír došel, užíváme zelený ručníkový, jauvajs, už to bolí! Štěpánka mi před šestou dává endiaron a já vyčerpaním usínám. K půl osmé procítám, cítím se celkem fit, ale jet či nejít? Nemám s tímto zkušenost, co když přijde další vlna? Kačenka a Zdeněk vedle nás jsou naprosto zdecimovaní oba, nejede Jitka ani Bob. Jenže většina postižených jede! Když vidím kráčet Jarušku v plné zbroji, rozhoduju se, že jedu. Fofr, myju si hlavu, nesnídám, zčásti balíme stany, věci nosíme do auta, vařím kafe a čaj. Posílám Petra koupit rohlíky, hážu věci do barelu, vletím preventivně na záchod a bez kontroly v zrcadle se ženu k lodi. Až po dojezdu zjišťuju, jak blbě vypadám! Vyjíždíme jako jedni z posledních. Ale jedeme!

Hltám první ze 3 rohlíků, čtvrtý Petr nezodpovědně snědl. Postižen není, měl jen guláš!

Trasa 14, 5 km, romantická, úchvatná, meandry, prales, kterým se vine útlá a svižná říčka. Desítky přes vodu spadlých kmenů, kupených přes sebe jako v sci fi, kvantum kúlů ve vodě, pod vodou, na číhané, kdo se na ně chytí, kvetoucí bílá tráva, vysoké žluté kostatce, něžný nevěstin závoj (vypadalo to tak) tulící se ke kmenům prastarých stromů, droboučké, jemně fialové, plazivé a pnoucí se hezoučké cosi, pařezy roztodivných tvarů a pozic. Jeden byl jednoznačně Sáblíková v rozjezdu, pravou nohu vzadu v přesném úhlu, ruce v typickém rozmachu... I vlásky a úsměv měla. Malý vodníček se zelenou šošolkou na hlavě, ručičky v "lákání": pojd' ke mně... suché větve s dramatickým vyzněním - draci, příšery, strašidla! Častá hustá vrbičková klenba, zákruty v šířce naší kanoe, průjezd do neznáma, točit doleva, nebo to teče do prava? Podplouváme, přelézáme, přesouváme, podsouváme, nádherný adrenalin, tuhle řeku obdivuju, hýčkala bych ji po vodáky! Lepšíme se v balancu, ale zadák mne opakovaně zrazuje před fotěním- nic nezmůžu, foťák je v barelu. Já zesláblá průjmem a nevyspáním, on slabý nedůvěrou, jak že to dopadne. Fotky nebudou... A do toho má blesková střevní tsunami wave! Je to tady!

Zážitky nemusí být krásné, hlavně, když jsou hluboké! (Mr. Livingstone).

Mezi nekonečnými meandry, kde břehy mají podobu příkrých strání, jsou vysoké, nepřístupné, bahnité, došlo k vteřině, kdy stav byl dál neudržitelný a žádal akci. Akutní nájezd k šedočernému proužečku bahna u travnatého břehu! Marné bylo mé předchozí doufání, že za další zatačkou bude oboustranně líp, břehy i já. Nebylo! A skoro pozdě bylo! Vylítla jsem z kanoe, dřepěla, chytila se trávy, druhou rukou dole odtahovala plavky (vcelku, jak jinak) a řvala na Petra: "Otoč se! Táhle se koukej! Dozadu se koukej! Zpívej! Nahlas!" A překvapil mne velmi. Okamžitě zapěl **Již vzhůru psanci této země, již vzhůru všichni jež hlad zhnět..!** poněkud slabým hláskem, ale jak čistě! Ten úžasný výběr písně! Já v situaci, kdy vám je každý ukradený, kdyby kolem defilovala elita země, jsem v břišní nouzi! Ale případné zvukové efekty jsem chtěla mít překryté...Papír žádný, třetí ruku nemám, jak jsem povolila stisk trávy, už jsem jela do bahna. "Mám druhou ruku krátkou!" pěla jsem já, pouštěla riskantně trávu a pokoušela se dosáhnout na vodu a umýt se... Přec jen jsem už dokázala i doufat, že teď se v zákutině žádná loď neobjeví. Vlnu křeče v břiše následovala vlna smíchu, řehtali jsme se tam oba pěkně dlouho.

O kilometr dál jsem výsadek zopakovala, naštěstí už u břehu s borovým lesem. Dřepěla jsem mezi nízkým borůvkám pod borovicemi: "Maminka mě utírala lopuchem! Tady je jen suché dubové listí!" Kde se vzalo, když žádné čerstvé tam nebylo, nevím. Ale nohy mi neujížděly do bahna! A horší než zelený papír v kempu to nebylo.

Třetí výskok z lodi byl mezi ostružiny, jinak nešlo! Výskok sám stál za to, zas ne břeh, ale stráž!

Jak je dobře býti v mládí gymnastkou! Lístky to houští mělo mrňavé, z druhé strany poněkud ostnaté! Auúú! Zadák jevil nečekanou empatii, kdoví, zda nešlo o osobní zkušenost!

Wc papír jsem nadále měla v barelu, plavky dvoudílné též, stále se nedařilo najít místo, kde zakotvit a hnout tím přetěžkým, neb narvaným barelem. Riskovat převrácení lodi se nám nechtělo.

Nic netrvá v žití věčně- ještě pár meandrů a bylo tam krásné místečko, kde se pobýt dalo! Už si ho užívali Štěpánka a Jaroušek a další dvoranská dvojice. Chlapci odpočívali a pojídali, my dvě jsme si v dohlednu opodál předávaly wc papír, konzultovaly, kolik jsme která měly endiaronů a podělily se o poslední rohlík. Byl nám třeba.

Kouzelná plavba, úžasná řeka...

V Brnné nám pozdě došlo, že jsme měli sjet jezík, následně mne to mrzelo. Ale Petr asi měl dost, dle toho, jak funěl na zádi. Já taky zcela fit nebyla.

Do kempu jsme se dostali autem s Jarouškem, velice rychle. Dobalili jsme stany a zavazadla, nanosili to do auta. Pak Petr jedl a pil, já vařila čaj a kafe a ouvej! Zase putování na wc... vlny, ne říční vlnky ploučnické...

Obsluha kiosku byla hodná, ale nevzala nám zpět jízdenky na bus. Chtělo to jinou taktiku, než jsme použili. Ono přece stačilo říct, že jsme do Brnné dojeli dřív a čekat tam DVĚ hodiny na bus že bylo nad mé síly- pravda pravdoucí to byla. Jejich zavinění bylo jasné a oni ho přiznali, dokonce vracejí peníze za to zkažené jídlo!

Odjížděli jsme z kempu poslední. Dojezd do Rce nějak před sedmou, Petr už toho měl evidentně dost a já též. Vybalila jsem, vyprala se a lehla k Tv - dávali mé milované Jak vytrhnout velrybě stoličku. A v deset jsem spala jako zabitá. Zadák poslal sms, že on taky!

Lidi, to byl vodácký zákusek!

P.S:

V po ráno (brzo pro mne) mne vzbudil telefonát vedoucího Borečkovského zařízení. Moc se omlouval za způsobené trable, líčil výsledky svého šetření (prý se to zapařilo hodinovým stáním v přepravce. ?) a nabízel, že i autobusovné nám pošle... Potěšila jsem ho sdělením, že netřeba, kemp že je fakt skvělý a život holt nese i zádrhele. A že si ceníme jeho snahy.

Chci znova jet Ploučnici! Je nádherná! Kdo by jel taky?